



Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 12796/2022
29.06.2023. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Весне Субић, председника већа, Зорана Хаџића, Мирјане Андријашевић, Добриле Страјина и Драгане Миросављевић, чланова већа, у парници тужилаца АА и ББ, обоје из ..., чији је заједнички пуномоћник Мирјана Деретић, адвокат из ..., против тужених ВВ и ГГ, обоје из ..., чији је пуномоћник Милосав Стојиљковић, адвокат из ..., ради утврђења, одлучујући о ревизији тужилаца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 949/22 од 12.05.2022. године, у седници већа одржаној дана 29.06.2023. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужилаца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 949/22 од 12.05.2022. године, као о изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужилаца изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 949/22 од 12.05.2022. године.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж 949/22 од 12.05.2022. године, одбијене су као неосноване жалбе тужилаца и туженог ВВ и потврђена пресуда Основног суда у Неготину П 712/18 од 07.12.2021. године, којом је одбијен као неоснован тужбени захтев да се утврди да је тужилац АА власник по основу сопственог стицања са уделом од 40%, а тужиља ББ са уделом од 30% породичне стамбене зграде на кат.парц. .. на мзв. „ДД“ у КО ..., и то земљишта под зградом-објектом у површини од 0.01,22 ха, њиве 1. класе на истом месту у површини од 0.03,62 ха, све уписано у ЛН .. КО ..., те да се тужени обавезу да им ово право признају и дозволе упис код СКН ..., одбачена као недопуштена тужба у делу којом је тражено да се утврди да је тужени ВВ власник са уделом од 20%, а тужена ГГ са уделом од 10% напред наведене непокретности те да се обавезу тужиоци да им ово право признају и дозволе упис код СКН ..., обавезани тужиоци да туженој ГГ накнаде трошкове парничног поступка у износу од 187.275,00 динара и одлучено да се туженом ВВ трошкови парничног поступка не досуђују.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужиоци су благовремено изјавили ревизију, из свих законских разлога, са предлогом да се о

ревизији одлучи као о изузетно дозвољеној, применом члана 404. Закона о парничном поступку.

Врховни суд је оценио да нису испуњени услови за одлучивање о посебној ревизији тужилаца, у смислу члана 404. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС”, бр. 72/2011...10/2023, у даљем тексту: ЗПП).

Правноснажном пресудом, применом материјалног права из одредби Породичног закона, цитираних у образложењу првостепене пресуде и применом правила о терету доказивања, оцењен је неоснованим тужбени захтев да се утврди да су тужиоци у одређеним процентуалним уделитема власници предметне непокретности по основу сопственог стицања. Ово због тога што је оценом изведених доказа утврђено да није постојала породична и економска заједница парничних странака, да тужиоци никада нису живели у предметној непокретности и да нису доказали да су својим средствима (осим што су помагали на изградњи куће, као и родитељи тужене ГГ) купили плац и финансијски доприносили изградњи породичне стамбене зграде, већ да су предметне непокретности стечене искључиво новчаним средствима оствареним радом тужених у току трајања њиховог брака и искључиво за њихове потребе.

Имајући у виду садржину тражене правне заштите, чињенице утврђене у поступку и начин пресуђења, Врховни суд је оценио да је другостепена одлука у складу са праксом ревизијског суда и правним ставовима израженим у одлукама Врховног суда, у којима је одлучивано о истоветним захтевима странака, са истим или сличним чињеничним стањем и правним основом, због чега нема услова за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној, а ради разматрања правног питања одопштег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе или новог тумачења права. Ревизијом се оспорава оцена доказа и правилно утврђено чињенично стање што не представља разлог за примену института изузетне дозвољености ревизије.

Из наведених разлога, Врховни суд је на основу члана 404. ЗПП одлучио као у ставу првом изреке овог решења.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тач. 5. ЗПП, Врховни суд је утврдио да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП је прописано да ревизија није дозвољена ако је изјављена против пресуде против које по закону не може да се поднесе (члан 403. ст. 1.и 3.).

Према члану 403. став 3. ЗПП, ревизија није дозвољена у имовинско-правним споровима, ако вредност предмета спора побиијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба у овој правној ствари је поднета 01.11.2018. године, у којој је као вредност предмета спора наведен износ од 1.000.000,00 динара. На дан подношења тужбе, 1 евро је према средњем курсу Народне банке Србије, износио 118,2984 динара,

па вредност предмета спора представља динарску противвредност износа 8.453,20 евра.

Како вредност предмета спора побијаног дела правноснажне пресуде не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан поношења тужбе, то ревизија тужилаца није дозвољена у смислу члана 403. став 3. ЗПП.

На основу члана 413. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа - судија
Весна Субић,с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић**